

אם בישראל

דברי חיזוק לאם היהודייה

תפילה - ה

תפילה מלב שבור

כאשר יצאו ישראל ממצרים, וזכו לטעום סוף סוף את טעמה של הגאולה, הביא שוב הקב"ה אחריהם את המצרים, בטרם נקרע לפניהם הים. לשם מה היה צורך בכל זאת?

ברם, הצער והפחד הנורא והאכזבה המרה הזאת היו הכרחיים, כי ליבו של האדם נעלם ונסתר, רק "אני ד' חוקר לב ובוחן כליות", וההשגחה העליונה מצאה עוד איזה פגם וחסרון דק באמונתם הזכה של בני ישראל.

כדי לטהר את הערפל הרוחני הזה, היה צורך **בשבירת הלב**, הבאה מתוך סבל וייסורים. כי הם, הם מטהרים ומזכים כל כתם ושמן החבוי עוד בפינות הנסתרות שבכלב, משלימים את האדם, מייפים ומרימים אותו, וזוקפים את קומתו הרוחנית – **אין דבר שלם מלב שבור.**

לתפילת שלמים – התאוה והשתוקק הקב"ה, שתעלה לפניו מבני ישראל. לכן סגר עליהם את המדבר. הים, המצרים ושממון המדבר כיתרו אותם מכל הצדדים. נתייראו בני ישראל מאוד, ואז תלו עיניהם לאביהם שבשמים ועשו תשובה.

"ולמה עשה להם הקב"ה כך? – שהיה מתאוה לתפילתם", לתפילה **טהורה וזכה** היוצאת **מלב שבור**, כנאמר: **"זבחי אלוקים רוח נשברה"**.

(הליכות חיים / הרב ברנשטיין)

תלות מוחלטת באדון הכל

כל מציאות עניין התפילה היא ההכרה שכל ענייני עולם תלויים לגמרי רק ביד ד', ובלעדי רצונו יתברך אין כלום, ונמצא שמי שמרגיש שיש לו משהו גם מעצמו, הרי זה סותר את כל מציאות העמידה לתפילה.

עוצם חוזק התפילה נמדד לפי רוב הענווה, ונראה שזהו עיקר מעלת התפילה בעת צרה שכל כך הפליגו חז"ל במעלתה, משום שבעת הזאת שוכח גאונו ומשפיל עצמו בראותו אזלת יד להושיע עצמו.

ומכוח זה שהענווה והשפלות לפני בוראו הן צורת התפילה ויופיה, תיקנו חז"ל את הכריעות וההשתחויות בתפילה, להתבונן ולקבוע בליבו עוצם קטנותו והתבטלותו לבוראו.

(הרב פינקוס / תפארת שמשון – ויקרא)

כאשר הספיד רבי שלום שדרון וצ"ל את הסטייפלער, אמר: "אתם יודעים למה לקחו לנו את הסטייפלער? משום ששכחנו שיש מישהו מעליו... שכחנו שיש כוח עליון! מישהו חולה?! הולכים ליסטייפלער! מישהו נזקק לפרנסה?! יש את הסטייפלער! שכחנו שיש מישהו מעליו!"

הישענות מוחלטת והסתמכות על בשר ודם ולא על מי שבראו, היא בעוכרי האדם. **אסור לשכוח כי העיקר הוא להתפלל – לפנות אל הכתובת האמיתית!**

(הרב לווינשטיין / ומתוק האור, ימים נוראים ב)

קשר של אהבה

הקרבתו היו **ביטוי של אהבה** בין האדם לבוראו, כמו מי שנותן פרחים לאהובו, לא מפני שהשני זקוק לפרחים, אלא כביטוי של אהבה – כך הקרבן היה מראה על רצון האדם בקרבת ד'. והנה ידוע שהתפילה היא במקום הקרבתו, וגם היא מהווה ביטוי של אהבה כלפי השי"ת.

אכן, צורת הקשר בין יהודי לבוראו היא כמו הקשר בין בני זוג. תפילת שמונה עשרה נאמרת בלחש, בשקט. זוהי תפילה שכולה בבחינת הסתר. שייכות אישית ביני לבין הקב"ה. לשוחח ולדבר עימו כפשוטו, כמו בני זוג המשוחחים ביניהם. לחוש כמו חתן וכלה בימי ה"שבע ברכות" שלהם. זוהי התחושה שצריכים אנו לחוש כלפי הקב"ה.

(הרב פינקוס / תפארת שמשון – ויקרא)

יסוד הקשר - להקדיש זמן לתפילה

והנה, חיי האדם הם הזמן שניתן לו ממנו יתברך לחיות בעולם, ואם כן היסוד הראשון להצלחה בשעת עסק התפילה, הוא להקדיש לה זמן ופנאי. עניין זה נוגע לכבוד שמים. הרי הכבוד הפשוט ביותר שאפשר לתת למישהו, הוא להקדיש לו מעט זמן. וכי יש עלבון גדול יותר מלומר לאדם: 'אין לי פנאי בשבילך'!?

הרי בזמן התפילה מדברים אנו אל השי"ת, ובעצם אין לנו זמן, אלא אנו ממהרים לגמור את עסקנו בתפילה במהירות, וחוטפים כמה מילים, כמו: 'אני צריך חיים, פרנסה, רפואה ועוד ועוד, שלום שלום...' ובורחים. והיכן הדרך ארץ!?

(הרב פינקוס / תפארת שמשון – ויקרא)

כוחה של תפילה

בכוח התפילה להפיק רצון מדי אף לחדש חידושים, ואם כן **אין גבול למה שאפשר להשיג על ידי כוח התפילה.** וזו התעוררות גדולה לאלה הנמנעים מלהתפלל במצבים שנדמה שכבר לא תועיל להם התפילה. אם אתה מאמין שלא לוקים פתרוניים, אם כן מה שנראה לך שאין עצה ותושיה, יש להקב"ה עצות פשוטות ומעשיות להוציאך מהסבך, שהרי הוא גדול למעלה ממה שאתה תופס בקטנותך, וליכולתו אין חקר.

ואפילו אם צדקת שלצרותיך אין פתרון, אבל הרי השי"ת מחדש חידושים, וגם מהאין והאפס הגמור עושה יש, ואת הכל אפשר להשיג בכוח התפילה!

(הרב פינקוס / שבת מלכתא)

לפעמים רואים שבבית פשוט ביותר יוצא תלמיד חכם וצדיק, וזהו מחמת שאיזו סבתא שלו שפכה ליבה בתפילות ובדמעות שתזכה לבנים תלמידי חכמים. ואם הדבר לא עזר לבנים, הרי זה עוזר לנכדים.

ובדור הראשון של הסבתא, שלא ראו את הנכדים, חושבים מתוך ראייה קצרה שהתפילות של הסבתא הלכו לאיבוד ולבטלה, חס וחלילה, ולבסוף מתברר ש**שום תפילה לא חוזרת ריקם**, אם לא עבורו, אז עבור בניו ונכדיו.

(דברי הסטייפלר, מובא בשיח ישראל)